

תת"ע (תל אביב) 1465-10-24 - מדינת ישראל נ' שרוק אבו גודה

תת"ע (תל-אביב-יפו) 1465-10-24 - מדינת ישראל נ' שרוק אבו גודהשלום תל-אביב-יפו

תת"ע (תל-אביב-יפו) 1465-10-24

מדינת ישראל

נגד

שרוק אבו גודה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה תל-אביב-יפו

[25.01.2025]

כבוד השופט עידן שניר

החלטה

לפניי בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדרה של המבקשת לאחר שלא התייצבה לדיון ביום 26.11.24. 1. ביום 22.5.23 הונפקה על-שמה של המבקשת הזמנה לדין וכתב אישום לאחר שרכבה נמדד וצולם באמצעות מצלמה אלקטרונית מסוג א'3, כאשר הוא נוסע במהירות של 93 קמ"ש, בדרך שאינה עירונית שבה המהירות המרבית המותרת היא 50 קמ"ש, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה. המבקשת הוזמנה למשפט לתאריך 26.11.24 בשעה 09:30, ואישור המסירה לדיון חזר בציון "לא נדרש" ביום 26.10.24. המבקשת נשפטה כאמור בהעדרה ונגזר דינה לקנס כספי בסך 2,000 ₪, 60 ימי פסילה בפועל ופסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים. 2. סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי קובע כי בית-המשפט יבטל את פסק-הדין שניתן בהיעדר אם נוכח שהתקיים אחד מאלה: (1) הייתה סיבה מוצדקת לאי-התייצבותו; (2) אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין. הכלל הוא משסיים בית-המשפט את מלאכתו והוציא מתחת ידיו פסק-דין, "מעמדו של הנאשם הוא של מי שנשפט והורשע כדן. לכן, כאשר מבקש הוא כי פסק-הדין יבוטל, עליו הנטל לשכנע את בית-המשפט מדוע יינתן לו "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של ההליך אשר הסתיים" (רע"פ 8583/04 חילף נ' מדינת ישראל, פורסם באתר נבו (02.11.04)). 3. לא שוכנעתי כי קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותה של המבקשת למשפטה. ככלל, די בהוכחת משלוח הודעת תשלום הקנס בדואר רשום אף ללא אישור המסירה וזאת בהתאם לתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974. התקנה מקימה חזקה משפטית של מסירת דבר דואר וזאת אף ללא אישור מסירה אם חלפו 15 ימים מיום שנשלחה בדואר רשום. מי שמבקש לסתור את החזקה עליו הנטל לשכנע כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו וזאת במאזן ההסתברויות.

4. הוכח כי דבר הדואר נשלח בדואר רשום ומכאן שהנטל עובר לכתפי המבקשת להוכיח כי לא נמנע מלדרוש את דבר הדואר. במקרה דנן הודעת תשלום הקנס לא הגיעה ליעדה לאחר שאישור המסירה חזר בציון "לא נדרש". בחנתי את אישור המסירה שצורף לבקשה, ולא מצאתי כי קיים בו חסר מהותי. באישור המסירה צוין באופן ברור כי דבר הדואר "לא נדרש" בצירוף חתימת הדוור ותאריך (26.10.24). במקרה דנן, שם הדוורית לא נכתב, אולם גם במקרים שבהם קיים תיעוד חסר, אין בכך, כשלעצמו כדי לאיין המסקנה כי בוצעה מסירה כדין וכי הנטל רובץ על המבקש להוכיח כיצד חסר זה פוגע ביכולתו להוכיח את הטענה שלא קיבל את המסמך (רע"פ 1581/20 אבו חמיד נ' מדינת ישראל, פורסם באתר נבו (08.03.20); עפ"ת (מחוזי יר') 62391-02-19 סוויטי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 16.05.19); עפ"ת (מחוזי ב"ש) 25448-05-22 זיני נ' מדינת ישראל, פורסם באתר נבו (14.06.22)). בכל מקרה, המבקשת לא טענה דבר ביחס לאישור המסירה וממילא לא עמדה בנטל להוכיח כי לא קיבלה את דבר הדואר. המבקשת לא פנתה לרשות הדואר בבקשה לערוך בירור כלשהו ולא נטען כי הכתובת שאליה נשלח דבר הדואר היא שגויה.

5. באשר לטענת עיוות דין, לבקשה צורף תצהיר של אחיה של המבקשת. מדובר בתצהיר כוללני שנחתם ביום 14.1.25 על עבירה שבוצעה כשנה וחצי קודם לכן, מבלי שהובהר בתצהיר כיצד יכול המצהיר לקבוע כי דווקא בתאריך ובשעה המדויקת שנקובה בכתב האישום הוא זה שנהג ברכב. בית המשפט העליון ב- רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (נבו 25.3.2018) כבר העיר כי במקרים שבהם חלף זמן רב ממועד ביצוע העבירה למועד ההצהרה בדבר הנהיגה ברכב, יש לצרף אסמכתאות מתאימות כתמיכה לתצהיר, אחרת ייחשב כסתמי וכוללני שאינו מבסס טענה של עיוות דין.

6. באשר לגזר הדין, לא מצאתי כי יש בו משום עיוות דין. העבירה שמיוחסת למבקשת היא חמורה, אשר כוללת נהיגה במהירות כמעט כפולה מהמותר בדרך עירונית, דבר שסיכן באופן ממשי את משתמשי הדרך. כמו כן, במסגרת גזר הדין נתתי דעתי גם לעברה התעבורתי של המבקשת, אשר אוחזת ברישיון נהיגה משנת 2012 וצברה לחובתה 16 הרשעות קודמות. עברה אינו תקין ובשקלול מכלול השיקולים - איני סבור כי העונש שהושת על המבקשת חמור כלל ועיקר. לאור כל האמור לעיל, הבקשה לביטול פסק הדין נדחית. ניתנה היום, כ"ה טבת תשפ"ה, 25 ינואר 2025, בהעדר הצדדים.